БЕКС

— Тебе обрано.

Кур'єр ставить мені на долоню маленьку паперову гору, яка, щойно торкнувшись шкіри, вибухає голографічними феєрверками й конфеті у вигляді штучного снігу. За мить кольорові відблиски гаснуть, а паперова фігурка акуратно розгортається в конверт, на якому проступають, виблискуючи на сонці, золоті літери:

ЛАСКАВО ПРОСИМО НА «ВЕРШИНУ»!

— Невже все це відбувається насправді?

Я підводжу погляд, але кур'єр уже пішов геть. Пробігши кілька метрів широкої під'їзної доріжки, проминувши кущі, що оточують наш будинок, опиняюся на тротуарі й роззираюся довкола, але він ніби щез.

Дивно, але принаймні повністю відповідає таємничій репутації «Вершини». Це основна причина, чому всі у Квадранті Келя так фанатіють від шоу.

Гра доволі стандартна: учасники змагаються в різноманітних фізичних і психологічних випробуваннях, щоб отримати імунітет, а також укладають союзи одне з одним — і все заради того, щоб не потрапити до раунду вибування, де голосуванням глядачів когось виключать.

І, звісно, грошовий приз п'ять мільйонів кріанів дозволяє кардинально змінити життя, принаймні декому. Але найбільше захоплює, що подати заявку на участь у шоу неможливо.

«Вершина» сама обирає тебе.

Вони діють цілком таємно, тож люди навіть не здогадуються, що їх обрано, аж до моменту, коли отримують від кур'єра запрошення, складене у формі 3D-фігурки гори. Таке, як те, що я зараз тримаю в руці.

Я розпечатую конверт і читаю повідомлення на пергаменті, де написано, що мене запрошено на змагання; страх і надія заводять у моєму серці химерний танок, схожий на складну програму із синхронного плавання. Варто погоджуватися — зрештою, двом смертям не бути, а одної не минути. Ой, це ж, мабуть, транслюють у прямому ефірі? Та менше з тим, я ж насправді не загину — це лише гра, а от програти можу, ну, запросто. Шанси на це дуже високі.

А може, — хоч раз у житті, — мені вдасться перемогти. Тоді, коли це важить найбільше.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Раптом я чую звук клаксона, і хтось із машини, що мчить повз, кричить мені:

— Це мала бути ти!

Відступаю від краю дороги — чого це я виперлася так далеко?

Знаю ж, що краще не виходити за межі наших володінь.

Стискаючи в руці пергамент, мчу назад під'їзною доріжкою і прослизаю до фоє, де завмираю, щоби пересвідчитися, що тато досі сидить у своєму кабінеті. Підкравшись навшпиньках до зачинених дверей, чую, як крізь них долинає його голос, посилений завдяки склепінчастій стелі та мармуровій підлозі.

Я полегшено зітхаю. Якби трапилося на нього зараз налетіти, усі плани полетіли б шкереберть. Кинувши останній погляд на двері кабінету, кидаюся вгору крученими сходами до своєї кімнати.

Я була не зовсім щирою: мені також важливі гроші — за них я зможу купити собі анонімність, хоча тато, наприклад, відмовляється це робити.

Я візьму участь.

А він ніколи не дізнається.

ЗЕЙН

— Мамо!

Я мчу пошарпаними коридорами будинку, мимохіть зауважуючи потріскану фарбу й вицвілі фрески, завдяки яким наше помешкання колись видавалося повним життя та краси. Хай як би мама старалась, а цей будинок занадто великий, щоб за ним доглядала одна людина. А допомагати вона мені не дозволяє, натомість наполягає, щоб я зосередився на навчанні та стажуванні.

Але ні те, ні інше не розв'яже наших проблем.

— МАМО! — кричу знову.

— Я тут! — озивається вона з кухні.

— Ніколи не повіриш, що я щойно отримав! — тицяю їй у руки запрошення.

Витерши руки об фартух, вона бере з моїх рук папірець.

— Що це?

Я аж сяю.

— Це відповідь, на яку ми чекали.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

ДЕНЬ ПЕРШИЙ

Думала, ти знаєш, — я дивлюся на другий папірець. — А ще доведеться вдертися до чийогось будинку й скористатися їхнім комп'ютером, щоб надіслати на «Вершину» всю необхідну інформацію. Але, — я знову тицяю Цирконові під ніс запрошення, — ти бачив приз? П'ять мільйонів кріанів! Якщо я виграю, ми зможемо звалити звідси назавжди.

Я замовкаю і повільно обводжу поглядом сірий пил, вицвіле небо й червоні цегляні стіни довкола.

— *Коли* я виграю.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

1

БЕКС

Я проводжу тремтливим пальцем по гладенькому краю вкритого золотими літерами пергаменту, перечитуючи його тисячний раз.

Бекслі Райкер, вас запрошують стати учасницею 250-го сезону

«Вершини»

Якщо ви приймаєте запрошення, будьте ласкаві 18 числа прибути до Ель-Нара в секторі Амові, звідки о 2:30 транспортер доправить вас до незвіданих місць. Після прибуття ви отримаєте подальші інструкції.

Ви будете всім забезпечені, тож нічого із собою не беріть.

З повагою
продюсер Гантер Руссо

P. S. На честь нашого 250-го сезону ми запрошуємо учасників віком від шістнадцяти до вісімнадцяти років. А крім призу п'ять мільйонів кріанів, переможець отримає повну стипендію на навчання в університеті за власним вибором.

Складаю пергамент так, як він був складений, коли я його отримала, — місця згинів стають дедалі тоншими, — і кладу до кишені. Крадькома окидаю шатл поглядом, пересвідчуючись, що ніхто з пасажирів цього не бачив, але всі аж надто заклопотані власним життям, щоби перейматися моїм. Шкода, що так стається не завжди.

Мені зводить судомою шлунок — від хвилювання... і страху. Можливо, ставати учасницею найпопулярнішого у Квадранті Келя шоу — не найкраща ідея. Особливо в товаристві ще дев'ятьох людей, які, безперечно, краще пасують для таких штук.

Однак і залишатися вдома — не вихід. І не лише тому, що доступ до мого трастового фонду заблоковано.

Моя рука знову лізе до кишені, але я стримую бажання вчергове витягнути запрошення. У ньому немає жодного натяку на те, де саме відбуватимуться змагання, хоч мені здається, що я точно здогадаюся, якщо достатньо довго дивитимуся на аркуш.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>